

Димитър Н. Стефанов

Последният

Стоеше на един хълм и посрещаше изгрева. Наслаждаваше се на слънчевите лъчи, които пробягваха нежно по тялото му. Всъщност правеше това всяка сутрин откакто се помнеше. А спомените му се губеха далеч назад във времето. Съзнанието му се зарея в тези отдавна отминали епохи. Тогава всичко беше различно. Все още имаше и други като него. Но сега вече беше останал само той. А преди... Колко беше хубаво тогава. Огледаш се и наоколо много други като теб. Напрегна се за момент и си припомни името, което тези странни вечно неспокойни същества – хората им бяха дали, но не можа да се сети... Миналото се връщаше в съзнанието му. Припомни си дните, когато още беше малък – майка му, надвесена над него, а братята и сестрите му образуваха широк кръг, около нея. Докъдето му стигаше погледът виждаше роднини. Също и онези малки летящи и писукащи създания, които се гонеха около тях и изпълваха етера с радостни звуци. Колко ли отдавна не беше чувал или виждал някое от тях? И това не успя да си припомни... Сети се, че тогава хората бяха много малко. В детските си години си мислеше, че това е само една залъгалка за малките – трябва да слушаш миличко, иначе ЧОВЕКЪТ ще дойде и ще те вземе.

Като стана малко по-голям видя жив човек, но колко различен беше той от описанията на големите... Беше добър, радваше се им, прегръщаше ги и остана да спи при тях. В този ден в гората¹ – сети се, думата беше гора имаше празник. Старците разказваха легенди за дните, когато техният народ все още можеше да се движи. Беше толкова прекрасно. Тази нощ сънува, че при тях е дошъл един от древните и им разкрива тайни познания. Тогава той реши, че хората са добри...

Дните минаваха и нищо особено не се случваше. Той растеше и се радваше на живота. Докато един ден най-лошите кошмари от детските му сънища се сбъднаха. А мислеше, че ги е забравил.

Дойдоха много хора със страшни боботещи машини, от които земята се гърчеше в агония. Започнаха да повалят роднините му. Него, единствено него оставиха жив... *ЗАЩО?* Защо точно аз трябваше да остана сам? Толкова е ужасно да живееш със спомените за любовта, която си получавал и която знаеш, че никога вече няма да получиш... Защото от думите на хората разбра, че това е последната гора на планетата, а той е последното дърво². Потъваше все по-дълбоко в самотата си. Всяка сутрин беше така, явно изгрева му действаше носталгично.

Самотен! Колко много мъка има в тази думичка. Вярно – около

1. гора – граф без нито един цикъл.

него всеки ден идваха хора, но това дори задълбочаваше самотата му. Той беше нещо като туристическа атракция. На ствола му имаше обяснителна бележка и хората идваха, четяха и се чудеха. Виждаше им се невероятно, че това пред тях не е сътворено от техните ръце. Тази сутрин беше пусто. Имаше само едно дете с родителите си. Детето се приближи към него и запита:

– Мамо, мамо, ама това наистина ли не са го правили хора?

– Не миличко, то си от природата – усмихна се майката.

– Мамо, а какво е това природа – продължи да настоява детето.

– Виждаш ли моето момиче – включи се и бащата – преди много години е имало много като това пред теб. Освен това е имало и разни същества, различни от хората. Всичко това ние сме наричали природа.

– Тате, а къде е сега всичко това, за което разказваш?

– Тези животни и растения (така са се наричали съществата), са отстъпили своето място на човекът, който е имал нужда от нови и нови земи...

Детето слушаше захлас – това беше много по интересно от приказките за Робопеляшка или Програмистката и седемте андроида, но бащата вече беше млъкнал. Той прегърна майката и каза на малкото момиченце:

– Моето момиче, сега можеш да отидеш да го погледнеш по отблизо, а ние с майка ти ще те изчакаме.

Детето това и чакаше. Тръгна към дървото и започна да го разглежда с интерес. Това беше толкова различно от светът от пластмаса и метал около него.

Дървото изгледа тази сцена с интерес. От дълго време не беше виждал хора, които да се обичат. Това изпълни и него със забравеното чувство. В този момент обичаше всичко – отдавна загиналите му роднини, мъртвата вече природа, дори хората. Изведнъж остра болка го преряза. Особено силно се почувства това в корените. Тялото му се люшна и нещо вътре в него се скъса. Корените му не издържаха напрежението и започнаха да се късат един след друг. Той падна много величествено и последната му мисъл беше – това ли е смъртта?

Момичето изпищя ужасено:

2. *дърво* – свързана гора.

(бел. ред.: Не знаем какво е имал предвид автора с използването на тези явно математически означения в един художествен разказ, но според някои историци това не е художествена измислица, а документален разказ. Оставаме на читателя сам да прецени това.)

– Мамо, татко, той падна!!! Искам да стане!
Детето падна разплакано върху ствола на мъртвото вече дърво.
Последното дърво на планетата...

КРАЙ

© 2003 Димитър Н. Стефанов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/172>]